15/04/2024

Πενήντα χρόνια μετά την τουρκική εισβολή ο καταδρομέας Χριστάκης Αλεξάνδρου βρήκε ανάπαυση

/ Επικαιρότητα

Κηδεύτηκε χθες στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου στην Λευκωσία, ο μέχρι πρότινος αγνοούμενος καταδρομέας Χριστάκης Αλεξάνδρου, ο οποίος έπεσε την 22α Ιουλίου του 1974 την περιοχή του Τέμπλους.

Η κηδεία τελέστηκε στην παρουσία του **Υπουργού Άμυνας Βασίλη Πάλμα**, ο οποίος εκφώνησε τον επικήδειο λόγο εξαίροντας την θυσία του.

Τα οστά του Χριστάκη Αλεξάνδρου εντοπίστηκαν και ταυτοποιήθηκαν στο πλαίσιο του προγράμματος εκταφών και αναγνώρισης λειψάνων της Διερευνητικής Επιτροπής Αγνοουμένων.

Ο Αλεξάνδρου, όπως είπε ο Υπουργός Άμυνας, στην εκτενή αναφορά στην ανδραγαθία και θυσία του, το 1974, υπηρετούσε την στρατιωτική του θητεία στην 33η Μοίρα Καταδρομών, η οποία είχε ως έδρα το Πέλλα – Πάις και ήταν μεταξύ των καταδρομέων που κατέκτησαν τις κορυφές του Πενταδακτύλου που απαγκιστώθηκαν, περικυκλώθηκαν από τουρκικά στρατεύματα, δίνοντας μάχες σώμα με σώμα.

Ο υπουργός Άμυνας ανέφερε επίσης ότι σύμφωνα με μαρτυρίες συμπολεμιστών του, ο Χριστάκης, αν και τραυματισμένος σοβαρά, πολέμησε γενναία μέχρι την τελευταία στιγμή, προσφέροντας κάλυψη στους ίδιους για να απομακρυνθούν και να σωθούν και λίγο πριν πέσει νεκρός από πυρά Τούρκων που προσέγγισαν την θέση όπου βρισκόταν αναφώνησε «Ζήτω η Ελλάδα».

Αναλυτικά ο επικήδειο λόγος του Υπουργού Άμυνας:

Οδυνηρό χρέος μας οδήγησε σήμερα εδώ για να απευθύνουμε με καθυστέρηση πενήντα χρόνων το ύστατο χαίρε σε ένα ακόμα άξιο τέκνο της Κύπρου, που έπεσε ηρωικά μαχόμενο κατά τη διάρκεια της βάρβαρης τουρκικής εισβολής του 1974.

Καταδρομέα Χριστάκη Αλεξάνδρου,

Με απέραντη εκτίμηση και ευγνωμοσύνη, με σεμνότητα και ταπεινοφροσύνη, όπως και ο ίδιος διήγες τον σύντομο βίο σου, υποκλινόμαστε με σεβασμό στην άφθορη μορφή σου και σε κατευοδώνουμε στην αιωνιότητα.

Σήμερα, η Πολιτεία μαζί με την οικογένεια, του οικείους, τους φίλους και τους συμπολεμιστές σου της 33ης Μοίρας Καταδρομών, με βαθιά θλίψη σε συνοδεύουμε στον τελευταίο σου προορισμό. Εκεί που θα συναντήσεις την πολύπαθη μάνα σου, η οποία με πόνο ψυχής αλλά και υπέρμετρη εγκαρτέρηση ανέμενε την επιστροφή σου. Δυστυχώς τα γεγονότα και το αδυσώπητο πέρασμα του χρόνου δεν το επέτρεψαν.

Σήμερα σε παραδίδουμε δαφνοστεφανομένο στα σπλάχνα της κυπριακής γης, αυτής που για δεκαετίες σκέπασε αγκαλιάζοντας το άψυχο ηρωικό σου σώμα, για να ταφεί με τις πρέπουσες τιμές, όπως αρμόζει σε όλους τους ηρωικώς πεσόντες.

Η μνήμη σου θα παραμείνει διαχρονικά παρούσα, ως ανεξάντλητη κληρονομιά, ως φωτεινό παράδειγμα ηρωισμού και ως πηγή καρτερίας και δύναμης.

Μέσα από τη θυσία σου αντηχούν στεντόρεια τα λόγια του Περικλή προς τους Αθηναίους, στον ξακουστό Επιτάφιο Λόγο του.

«Ἔχω δὲ τὴ γνώμη, ὅτι θάνατος σὰν αὐτὸν ἐδῶ τῶν προκείμενων νεκρῶν παρέχει τὸ ἀληθινὸ μέτρο τῆς ἀξίας ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ ἄλλοτε μὲν εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ τὴν προαναγγέλλει ἄλλοτε δὲ ὁ τελευταῖος ποὺ τὴν ἐπισφραγίζει».

Γιατί ο θάνατος και στη δική σου περίπτωση παρέχει το μέτρο της αξίας του ανδρός, είτε είναι ο πρώτος που τη φανερώνει ή ο τελευταίος που την επισφραγίζει.

Τη σύντομη παρουσία σου σ' αυτόν τον κόσμο, επιστέγασε με απαράμιλλο τρόπο η θυσία και ο ένδοξος θάνατός σου. Όπως τον εννοούσε ο Αισχύλος στην τραγωδία Αγαμέμνονας αναφέροντας ότι «ευκλεώς τοι κατθανείν χάρις βροτώ», ότι δηλαδή είναι μεγάλη η χάρη στους ανθρώπους που πεθαίνουν ένδοξα.

Γιατί μείζονα σημασία, δεν έχει στην ουσία πόσα χρόνια ζει κανείς, αλλά πώς καταξιώνει εμπράκτως την πρόσκαιρη παρουσία του στη ζωή και πώς προσδίδει νόημα και βάθος στην προσωπική του ύπαρξη.

Είναι γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο που ο πατέρας και τα αδέλφια σου αισθάνονται υπερήφανοι για εσένα, όπως υπερήφανοι αισθανόμαστε και όλοι εμείς.

Κυρίες και κύριοι,

Ο Χριστάκης Αλεξάνδρου ήταν ο πρωτότοκος γιος του Λουκά και της Άννας που διέμεναν στον Τράχωνα. Είχε άλλα δύο αδέλφια, τον Αλέκο και τον Βασό. Από το 1968 μετακόμισαν στην Ακρόπολη.

Στις 20 Ιουλίου 1974, πέντε μέρες μετά το προδοτικό πραξικόπημα, την ημέρα που ο Τούρκος εισβολέας πάτησε τα χώματα της πατρίδας μας, ο Χριστάκης Αλεξάνδρου υπηρετούσε τη στρατιωτική του θητεία στην 33η Μοίρα Καταδρομών, η οποία είχε ως έδρα το Πέλλα – Πάις.

Ανήμερα της τουρκικής εισβολής του 1974, οι Μοίρες Καταδρομών της Εθνοφρουράς έλαβαν διαταγή να εφαρμόσουν το Σχέδιο «Λαβίδα». Σύμφωνα με αυτό προβλεπόταν η κατάληψη υψωμάτων της οροσειράς του Πενταδακτύλου, που περιέβαλλαν τη διάβαση της Αγύρτας. Σκοπός ήταν η εξάλειψη των τουρκικών φυλακίων και η αποσόβηση της σύζευξης του προγεφυρώματος των αποβατικών δυνάμεων με τον τουρκοκυπριακό θύλακα του Κιόνελι.

Η 33η Μοίρα το απόγευμα προωθήθηκε στους χώρους διασποράς, που αποτελούσαν το σημείο εκκίνησης της νυκτερινής ενέργειας με στόχο το ύψωμα «Πετρομούθκια».

Στις 11 το βράδυ άρχισε η επιχείρηση. Μαζί με τον 1ο Λόχο, αφού έδωσε το σύνθημα της επίθεσης, βάδισε μπροστάρης ο θρυλικός Σερραίος διοικητής της Μοίρας Ταγματάρχης Γεώργιος Κατσάνης. Μετά από τρεις ώρες σφοδρών μαχών,

στις 2 τα ξημερώματα της 21ης Ιουλίου, η πράσινη φωτοβολίδα που φώτισε τον ουρανό σηματοδότησε την επιτυχή ολοκλήρωση της αποστολής, με την κατάκτηση των υψωμάτων «Πετρομούθκια» και «Πύργος Παυλίδη». Επόμενος στόχος ο Άγιος Ιλαρίωνας, ο οποίος μέχρι τις πρωινές ώρες τέθηκε υπό την κατοχή των θαρραλέων μαχητών της Μοίρας.

Παρά το γεγονός ότι πριν το πρώτο φως αναμενόταν η αντικατάσταση των Καταδρομέων με Μονάδες Πεζικού, όπως προέβλεπαν τα Σχέδια, αυτό δεν έγινε ποτέ.

Τις πρωινές ώρες ακολούθησε κόλαση πυρός, με τους εισβολείς, οι οποίοι είχαν ενισχυθεί με ειδικές δυνάμεις, να επιτίθενται με σφοδρότητα εναντίον τους.

Η σταδιακή εξάντληση των πολεμοφοδίων, σε συνδυασμό με την ενίσχυση των τουρκικών δυνάμεων και την υποστήριξή τους από την πολεμική αεροπορία και το ναυτικό, είχε ως αποτέλεσμα την διαταγή για απαγκίστρωση και επιστροφή στους χώρους διασποράς.

Μέσα σε κόλαση πυρός και πολλές απώλειες, και παρά τη θλίψη για τον τραγικό χαμό του διοικητή τους και την απογοήτευση για την εξέλιξη των γεγονότων, οι πρασινοσκούφηδες της 33ης Μοίρας εγκατέλειψαν τις κατακτημένες με κόπο και αίμα κορυφές του Πενταδακτύλου. Ουδέποτε όμως εγκατέλειψαν την προσπάθεια υπεράσπισης της πατρίδας μας.

Το πρωί της 22ας Ιουλίου, διλοχία της Μοίρας, με επικεφαλής τον Υποδιοικητή της, έλαβε διαταγή να ενισχύσει τις δυνάμεις που ενεργούσαν στο προγεφύρωμα στην περιοχή του Πικρού Νερού και του Αγίου Γεωργίου Κερύνειας. Εκεί, τμήματα της Εθνικής Φρουράς αμύνονταν με μεγάλη δυσκολία, αφού έως τότε τα τουρκικά στρατεύματα είχαν ενισχύσει τις δυνάμεις απόβασης με μεγάλο αριθμό στρατιωτών, αρμάτων μάχης και λοιπό πολεμικό υλικό.

Καθ΄ όλη τη διάρκεια της μέρας διεξήχθησαν σφοδρές, αλλά άνισες μάχες, ένεκα της υπεροπλίας των τουρκικών στρατευμάτων.

Παρά τις υπεράνθρωπες προσπάθειες ο κλοιός στένευε. Οι ένδοξοι λοκατζήδες διεξήγαγαν ένα θρυλικό εκ του συστάδην αγώνα.

Βάλλονταν πανταχόθεν. Τα τουρκικά στρατεύματα τους είχαν σχεδόν περικυκλώσει, αλλά παρέμειναν εκεί να αγωνίζονται επιδεικνύοντας απαράμιλλη ανδρεία και ευψυχία. Στο τέλος υποχρεώθηκαν να απαγκιστρωθούν με διαταγή για να ανασυγκροτηθούν στο Πέλλα – Πάις.

Το τμήμα στο οποίο βρισκόταν ο αείμνηστος Χριστάκης κινήθηκε προς την περιοχή του Τέμπλους. Βορείως του χωριού συναντήθηκε και περικυκλώθηκε από

τουρκικά στρατεύματα. Διεξήχθησαν εκ νέου μάχες σώμα με σώμα. Σύμφωνα με μαρτυρίες συμπολεμιστών του, ο Χριστάκης, αν και τραυματισμένος σοβαρά, πολέμησε γενναία μέχρι την τελευταία στιγμή, προσφέροντας κάλυψη στους ίδιους για να απομακρυνθούν και να σωθούν.

«Ζήτω η Ελλάδα» αναφώνησε λίγο πριν πέσει νεκρός από πυρά Τούρκων που προσέγγισαν τη θέση όπου βρισκόταν.

Οι επανειλημμένες προσπάθειες των συναγωνιστών του να τον προσεγγίσουν, όπως άλλωστε έπραξαν και την προηγούμενη ημέρα για τον πεσόντα διοικητή τους, και να του παρέχουν την απαραίτητη βοήθεια απέβησαν άκαρπες. Ο μεγάλος όγκος τουρκικών πυρών, τους ανάγκασε να διαφύγουν για να σωθούν, αφήνοντας τον, δυστυχώς, νεκρό στο πεδίο της μάχης.

Τα οστά του εντοπίστηκαν και ταυτοποιήθηκαν δεκαετίες αργότερα στο πλαίσιο του προγράμματος εκταφών και αναγνώρισης λειψάνων της Διερευνητικής Επιτροπής Αγνοουμένων.

Κυρίες και κύριοι,

Τούτη την ώρα τα λόγια αποδεικνύονται φτωχά για να αντισταθμίσουν τον πόνο της οικογένειας, των συγγενών και των φίλων.

Αποδεικνύονται ανίσχυρα να περιγράψουν την οδυνηρή προσμονή της μάνας και του πατέρα.

Τον αβάσταχτο πόνο της μάνας εκείνης, που μέχρι και πριν 9 μήνες, λίγο πριν φύγει και η ίδια από τη ζωή, με τον καημό του χαμού του πρωτότοκου γιού της, δεν έπαψε στιγμή να προσμένει και να ελπίζει για την επιστροφή του.

Αποδεικνύονται ανίσχυρα να περιγράψουν την αγωνία του πατέρα, ο οποίος δεν σταμάτησε να αναζητεί την αλήθεια για την τύχη του παιδιού του.

Είναι ανίσχυρα να απαλύνουν την ανοικτή πληγή που προκάλεσε στις ψυχές τους η αβεβαιότητα και η τυραννικά ατελείωτη συναισθηματική ακροβασία ανάμεσα στην ελπίδα και την απελπισία.

Αν υπάρχει κάτι το οποίο μπορεί με βεβαιότητα να λεχθεί σήμερα είναι ότι, η υπέρτατη αυτοθυσία του Χριστάκη Αλεξάνδρου αποτέλεσε την ιδανική και αρμονική σύζευξη πατριωτισμού, πίστης και καθήκοντος.

Αυτή ακριβώς η σύζευξη τον οδήγησε και τον κατέταξε στις χρυσές δέλτους των ηρώων της Κυπριακής ιστορίας.

Καταδρομέα Χριστάκη Αλεξάνδρου,

Σήμερα, η πατρίδα που αγάπησες σε αποχαιρετά αποδίδοντας σου τον ελάχιστο οφειλόμενο φόρο τιμής.

Η ζωή σου υπήρξε μια πορεία γεμάτη φως.

Αυτό το φως θα παραμείνει για να ακολουθεί την άυλη παρουσία σου στη σκέψη ολόκληρου του Κυπριακού Ελληνισμού.

Η ηρωική σου μορφή και το μεγαλείο της θυσίας σου θα φωλιάζει για πάντα στις ψυχές μας.

Η μνήμη σου, άσβεστη και ανεξάντλητη πηγή δύναμης, πίστης και καρτερίας θα εμψυχώνει τον καθένα μας.

Αιωνία ας είναι η μνήμη σου και αγήρατος η δόξα σου.

Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει.

